

Rámův most, syn Hanumana, Rávana a tajemství Sigiriye

Čas je nemilosrdný. Neúprosně zapomíná na kdysi vroucí vášně, na kdysi kvetoucí země, na kdysi prožité osudy. Někdy nezanechá potomkům nic a často mu v tom pomáhají ti, kdo chtějí utajit dávné vědění a historii národů Země. Někdy zůstávají jen holé kameny, jako by je stvořila sama příroda.

Ale když se na ně podíváte blíže, ukáže se, že to vůbec nebyla příroda, ale naši vzdálení předkové... Ale ti, kteří chtějí pravdu skrýt pod rouškou vědy, budou opět tvrdit opak. A o podivuhodných městech, dávných obrech, démonech... budou vyprávět jen prastaré legendy, ale tento příběh bude považován jen za pohádku. Anebo to vůbec není pohádka. Možná žili na zemi obři a potulovali se démoni? Nebo možná existoval někdo, koho tak naši předkové nazývali.

V Indii se traduje mnoho legend. Jedna z nich vypráví o Rámově mostě. Je to zvláštní mělčina, která spojuje Indii se Srí Lankou. Lze ji snadno spatřit z letadla a je zaznamenána i na snímcích z vesmíru. Muslimové tuto mělčinu nazývají Adamův most a hinduisté Rámův most. Délka tohoto mostu je asi 50 kilometrů, šířka 1,5 až 4 kilometry.

Podle legendy tento most postavili bojovníci Hanumana (opičího boha). Byli to obři porostlí srstí jako opice. Postavili ho proto, aby po něm mohl přejít dávný hrdina Ráma se svým vojskem a osvobodit svou ženu Sítu ze zajetí démona Rávany, který ostrovu vládl. Mohla to být realita?

Zdá se nám, že legenda je příliš pohádková. Ale přeci jen tuto stavbu někdo postavil, a podle nejnovějších údajů vědců postavena byla, není přírodního původu (viz téma: Rámův most - starověká technologie?).

Tajemná je i pevnost Sigiriya na ostrově Srí Lanka. Je vytesána v pevné skále a doplněna cihlami. Oficiálně je zvykem připisovat původ této citadely do 5. století našeho letopočtu. A její stavba se připisuje místnímu vládci Kassapovi, který zabil svého otce. Tomuto otcovrahovi se údajně podařilo postavit nedobytnou pevnost na strmém útesu uprostřed neprostupné džungle a přesunout tam hlavní město. Obyvatelstvo ostrova přitom žilo téměř primitivním způsobem a nezůstaly žádné stavební dokumenty. Zůstala jen samotná citadela, obklopená vodními příkopy, majestátní skála - palác s obrovskými tlapami s drápy u vchodu.

Na důkaz oficiální verze historie Sigiriye vám průvodci ukážou i malou nenápadnou jeskyni poblíž Kobří skály, kde se údajně odehrává celý příběh. A oficiální věda to doplní jedinou zmínkou o těchto událostech v indickém prameni napsaném o mnoho set let později. V tomto případě nenajdete žádnou zmínku o nějaké stavbě. Ale oficiálně za 8 (18) let velmi pochybné vlády Kassapy, při počtu obyvatel země nepřesahujícím 100 tisíc

lidí (výpočty pro 5. století, přitom kmeny s primitivním způsobem života byly na Srí Lance téměř do konce 20. století) a v podmínkách občanské války se najednou staví mnoho kilometrů příkopů džunglí a žulou, fontány, sto metrů zdi je pokryto porcelánem, jsou použity miliony kamenů, cihel a dalších věcí. A pak se na jeden a půl tisíce let najednou zapomene a na Srí Lance nic takového nebo dokonce podobného nevznikne! Kdo tedy postavil Sigiriyu - neboli pevnost Lví skála, protože Sigiriya znamená v sinhálštině Lví skála? Možná byla Sigiriya a Rámův most postaveny ve stejné době... Ale kdo to byl? Možná mají legendy přes všechnu svou exotičnost a pohádkovost přece jen pravdu?

Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění, takže pro některé lidi se stanou další pohádkou, i když, možná, někomu se pootevře krajíček dávného tajemství. Věřit či nevěřit těmto informacím je osobní záležitostí každého.

...Hustá džungle skryla oblohu baldachýnem. Všude je šťavnatá zeleň. Drtí staré kameny, pohybuje se a křičí ptačími hlasy. Po schodech zapomenutého chrámu se plazí tlusté kořeny jako hadi. Hospodaří zde však i skuteční hadi, což způsobuje, že se les otřásá znepokojivými výkřiky...

Chrám pohltila džungle, ten ale není prázdný. Na schodech, na ramenou kamenných soch, u rozbitého oltáře sedí noví „kněží“. A je jich nespočet. Chundelatá opičí tělíčka se k sobě choulí a vriskají, když spatří hada. Ale ten už se odplazil do černé šterbiny a život komunity se vrací do normálu. Zralé plody padají na kamenné desky, ale nestihnou dopadnout, jsou zachyceny obratným pohybem houževnatých ručiček.

Najednou tento rámus ustává. A rozhostí se ticho. Opice ztuhly jako sochy a z hloubi chrámu se objevila tajemná záře. Neznámá síla mě vtáhla dovnitř.

Je tu vlhký chládek. Voda stéká skrz rozpadající se sochy a kape, a zvonivě dopadá někde dole.

A záře je stále jasnější. A nyní lze v hlubinách chrámu vidět obrovskou sochu. To je starověký bůh Hanuman neboli obří opice s holí v ruce. Zíraly na mě dva smaragdy z obřích očních důlků. Najednou v nich probleskla jiskra a zezadu se přiblížilo něco obrovského.

„Neboj se!“ - zahřmělo náhle vědomím. „Vždycky jsem ničil jen to, co přinášelo zlo.“ Nebyla síla se otočit, ale do středu sálu vstoupila obrovská chlupatá postava. Byla průsvitná. Hnědá srst připomínala spíš obrovského medvěda než opici, ale byl to on... Hanuman.

„Ano, jsem spíš medvěd, jako můj bratr Jambavan, než tito ubozí tvorové, potomci strašlivých experimentů na lidech, zvířatech a mém národu,“ ukázal obrovskou rukou na opice, které se k sobě choulily.

„Kdysi dávno jsme s bratrem přiletěli na Zemi z planety poblíž vzdálené Polární hvězdy. Moji předkové žili ve dvou systémech - v Orionu a u Polární hvězdy, takže jsem napůl medvěd - napůl člověk, ve vašem slova smyslu. Z medvědí a humanoidní rasy, jak se u vás říká. A můj lid sem přišel jemným kanálem skrze portál Chrámu ohně, který uchovával prastarý krystal. Tento krystal stále leží v Zemi, na vaší Sibiři, na místě zvaném Okuněvo.

Přišli jsme sem v těžkých časech, kdy černí draci vládli světu na místě, kde potom povstala země Sva, podle vás Hyperborea. Přišli jsme pomoci jejím zakladatelům - mým krajanům ze soustavy Polární hvězdy a učitelům ze soustavy Siria, abychom porazili černé draky. A podařilo se. Zahnali jsme je do dvojrozměrného světa pomocí krystalů, ale oni se dostali do lůna zemského.

Tehdy na Zemi rozkvetla země Sva (Hyperborea) a vedle ní jsme vybudovali naši zemi, zemi chlupatých lidí, kterým jste později začali říkat Yetti. A nacházela se v zemích vaší budoucí Sibiře (viz téma: Sibiřský příběh Hanumana a Rámy).

A tehdy začala velká konfrontace mezi světlými rasami a vládci té havěti, které jsme vyhnali do dvojrozměrnosti - Anunnaki z Nibiru. Ale i o tom ti mnozí vyprávěli, a to mnohokrát.

Dnes nebude příběh o tomto, ale o tom, jak jsem se vydal na jih se svým bratrem Jambavanem, abych zachránil svého syna a ženu svého přítele Rámy, který vyvedl

svůj lid ze zamrzající Hyperborey. To bylo mé další vtělení. A bylo to ve stejném těle jako předtím, kdy nastaly znovu těžké časy.

Po válce s Atlantány Hyperborea vydržela dva tisíce let, ale pak začala zamrzat. A její národy se vydaly na jih. Jeden z národů vedl Árij přes hřeben budoucího Uralu, další národy vedl kněz Ráma přes mou zemi. Spolu s ním jsme vedli lidi na jih a tam Ráma založil novou zemi a můj lid se usadil v Himáláji. Země se pro nás stala těžkou a my jsme se začali usazovat v jiném světě, paralelním s vaším, jak říkáte. A jen ti z nás, kdo mají těžké emoce, se dostanou do vašeho světa, ale stanou se v něm podobnými zvířatům.

Na mém území se usadil kněz Tarch se svou sestrou Tarou a dalšími Hyperborejci, kteří tam přišli, vrátivše se, když země roztála. Tak tam povstala země Daaria.

Ráma zatím založil novou zemi, sestoupiv z Himálaje do říčního údolí, a nazval ji Ajódhja.

A svět se opět začal uklidňovat. Války utichly, civilizace, jak tomu říkáte, vzkvétala. Na západ od Ajódhji vzkvétala Meluhha, na jihu žily kmeny potomků dávných Tellurů, jejichž rodná země ležela na zaledněné Antarktidě. Byli to však právě jejich předkové Tellurové, kteří přesunuli celý kontinent a vytvořili Hindustán. I to ti bylo kdysi řečeno (viz téma: Tellurie - civilizace Antarktidy).

A tak uplynulo více než dva tisíce let. Mimochodem, délka života byla tehdy ještě velká a toto období bylo kratší než život. Potopa zaniklé Atlantidy natropila spoustu problémů, ale ducha světla a kulturu hvězdných ras úplně nesmyla.

Ale další potopa, i když menší, měla mnohem hrozivější následky. Ti, kteří v dávných dobách poslali na Zemi černé draky, ti, kteří na Atlantány uvalili daň, nadále kroužili v blízkosti Země. Mnohokrát ti o nich bylo vyprávěno, o nich - o Anunnaki z Nibiru.

A tehdy se rozhodli zakotvit na pevné Zemi a vybudovat si vlastní svět... v podzemí. A způsobili velkou katastrofu, když do útrob Země implantovali obrovskou bublinu svého světa. Země hořela strašlivými plameny a jizva na jejím těle zeje dodnes. Teď v ní šplouchá Rudé moře (viz téma: Jaký svět byl stvořen za sedm dní?). A pak se moře rozprskla a zaplavila země Mezopotámie a Indie. Pevnina a mořské dno se zachvěly a země Meluhha se začala potápět do vod oceánu, kterému nyní říkáte Indický oceán (viz téma: Domov předků starých Egyptanů leží na dně Indického oceánu aneb tajemství země Meluhhy). A její severní města v oněch letech vzplanula v bratrovražedné válce, kterou zapálili titíž Annunakiové na pýše vládců těchto měst. Nyní se jim říká mrtvá. Mohendžodaro a Harrappa - tak je znáte ve své době. A tu zemi, která neměla pýchu, Annunaki svým ohněm spálili. Tak zahynula Daaria na severu, ale i o tom ti bylo mnohé řečeno.

Jižní země tellurských států a část Meluhhy hořely tak, že se tavily hory. Byli to samotní Anunnakiové, kteří na pozadí války Bharátovců začali létat na svých vimanech a svými obludnými paprsky tavili hory a měnili je v řeky lávy. Neroztavili

všechny hory, ale jen ty, na jejichž úpatí stály starobylé tellurské chrámy, které jsou portály do jiných světů. A tyto chrámy zaživa polévali tekutým kamenem, aby nefonily, jak byste řekli za vašich dnů, vysokými frekvencemi vibrací. Totéž se dělo v zemích Daarie na severu. Ano, také tady oni snižovali vibrace planety! A nyní jsou ty chrámy pohřbeny ve skalách, některé z nich byly napůl vykopány a vy je vidíte jako vytesané ve skalách. Stavitelé je skutečně vytesali do skal svými nástroji, jaké na Zemi ještě nikdo nevynalezl, ale pak shora útočníci - Anunnakiové shodili celé hory roztavené horniny. Ale to už je jiný příběh...

Když však vyhasl poslední oheň, zavládla zima a přihnala se zpuštělost. Lidé se oblékli do kůží, protože v plamenech ohně ztratili sílu rozumu svého oděného do techniky. Ale ani to nebylo dokonce to nejhorší. Cizí těleso, které Anunnakiové implantovali do útrob Země, narušilo čas a vibrace planety. A lidé začali umírat a znovu se rodit jako mouchy. Život těch, kteří se narodili po této katastrofě, se stal pomíjivým. A patriarchové se dožívali svého věku a odcházeli, neschopni se znovu inkarnovat.

Ledy spoutaly bývalou Daarii a na samém západě v Barmenu (Perm) zahnalý lidi do podzemí. Meluhha se téměř celá ponořila do propasti. A v Mezopotámii a nad Ajódhjou i na jihu se otevřela obloha a spustily se přívalové deště. A nebylo před nimi úniku.

Biblický Noe odplul od těchto dešťů do Arménie na popud jednoho z Anunnaki, aby mu odevzdal svůj lid. Od té doby si totiž Anunnakiové vybrali tento národ pro své záměry, aby zcela ovládli tento svět.

A epocha vody trvala dlouho. Nad jižní zemí visely mlhy, rozrostly se velké lesy a staly se z nich džungle. Pohltily mnoho měst a proměnily lidi v divochy. Vždyť ti se nestíhali téměř ničemu naučit, život se stal tak rychlým, a na popud Anunnaki, kteří se vydávali za prastaré učitele, zvaných bohové, se začali stýkat se zvířaty.

Z dávných potomků Tellurie tak zbylo jen málo. V té zemi se rodilo mnoho polodémonů. Vždyť mnohé trhliny v hlubinách se otevřely a démoni, které tam kdysi vyhnali učitelé ze soustavy Siria a ze soustavy Polární hvězdy, se vyplazili na tento svět a začali osídlovat těla zdivočelých lidí, přeživších to, jak země hořela a tavana se pod nohama... Jen v hlubokých džunglích zůstaly ještě stopy po někdejší vznešenosti států vybudovaných Tellury. Jejich jeskynní chrámy vytesané do skal vás ohromí ještě dnes. Většina z nich je však uvnitř skal, úplně uvnitř tak, jak je zaplavila roztaveným kamenem superzbraň a proměnily se ve skály.

Daleko na jihu byla země zcela zaplavena oceánem a zůstal po ní jen ostrov (Lanka). Starobylé království Sinhál, vybudované domorodci z Tellurie, bylo odříznuto od světa. Tellurové kdysi spojili ostrov se zemí Hindustánu majestátním náspem, když z mořského dna vyzvedli nevyčísitelnou masu horniny a vybudovali umělý hřeben.

Nyní už nebyl nikdo, kdo by stavbu obnovil, a království se začalo nazývat Lankapura, což znamená ostrovní. Zdivočelí lidé, potomci kdysi mocného sinhálského státu, ztratili veškerou sílu své techniky a nebylo možné něco takového obnovit ručně.

Mnoho démonů vyšlo z rozsedlin na ostrově a začali se usazovat v lidských tělech. Takoví lidé se stali známými jako Rákšasové. Měli mnoho schopností, které byly pro obyčejné lidi nemožné. Vypadali jako bohové nebo vyšší jogíni. Všichni ale neměli silného ducha a zakládali si na svých schopnostech, nebo je dokonce stále využívali ke zlu. Ale v Lankapuře stále vládl starověký patriarcha, který přežil potopu. Byl tak starý, že už nemohl mít děti, a všechny jeho děti zemřely v té hrozné potopě.

A pak Anunnakiové vymysleli zákeřný a dlouhodobý plán, jak vy říkáte. Starému vládci ukázali vize, v nichž se setkal s krásnou Rákšasou (polodémonkou) a dozvěděl se, že jen ona mu může porodit dědice a že tento dědic bude jako bohové a pozvedne Lankapuru na její dřívější velikost.

Vidění je vidění, ale velmi brzy na lovu v džungli potkal vládce dívku nepředstavitelné krásy. Byla z jeho vize. Vladař se oženil a jeho žena mu porodila syna jménem Rávana.

Rávana se narodil jako hrdina a velmi rychle vyrostl. Velice brzy dospěl a jeho otec, unavený světem, s klidným srdcem odešel do jiného světa.

Rávana byl velmi vzdělaný vládce. Naučil se všechny vědomosti, které si jeho národ uchoval od potopy. Rávana byl jedním z nejlepších bojovníků starověkého Sinhálu a byl také velkým znalcem medicíny, autorem několika lékařských traktátů, traktátů o astrologii. Psal básně a skládal hudbu.

Ale pýcha mu začala ostržit srdce. Vždyť k němu pro radu přicházeli sami bohové... Ha, ha, ha..." - Rozesmál se náhle chlupatý obr Hanuman.

„Bohové... Kdyby věděl, co je to za bohy... Ale pod maskami se to nedalo poznat. Vychytralí Anunnakiové před ním poklekávali v maskách dávných bohů a učitelů z hvězd, zpívali mu oslavné písně, pokračovali v této maškarádě a říkali mu, jaký je velký pán a že by ho měli všichni na Zemi uctívat. Viděli jeho slabost pro ženské pohlaví a začali mu podsouvat, že všechny ženy by měly být jeho a že si může dělat, co chce, protože on sám je téměř bůh.

Vynutiv si přízeň ženy, která se mu líbila, byl připraven na všechno. A začal si dělat, co chtěl. Mnozí ho proklínali za únos jejich manželek. A to i přesto, že byl ženatý s krásnou a moudrou ženou, kterou mu vybral otec. Jeho hlavní královna Mandodari byla svého času považována za nejkrásnější ženu v těchto končinách.

Poté ponížení manželé vytvořili spiknutí proti Rávanovi a rozhodli se ho svrhnout. Obklíčen ve svém paláci se Rávana modlil k bohům, kteří k němu přicházeli. A ti přišli znovu. Tentokrát ho odvezli na své černé vimaně - létající černé pyramidě. A přistáli s ním na nedobytné skále. Zde Anunnaki, převlečení za bohy, pokračovali ve

svém vyprávění o velké minulosti Sinhálu a velké budoucnosti, kterou spojovali s Rávanou. Ukázali podivuhodné skalní síně uvnitř skály, které vytesali ještě dávní Tellurové, a slíbili Rávanovi létající aparát, na němž ho sem dopravili. Na oplátku požadovali únos... mého syna.

Ale o tom jsem tehdy nevěděl, vůbec jsem netušil, proč potřebují mého mladého synka...

Legends o tom všem mlčí, protože byly mnohokrát přepsány a převyprávěny a o mém synovi zatajily vše. V historii zůstal jen Ráma a jeho žena Síta a o mně se říká jen to, že jsem byl opice a že jsem pomáhal Rámovi z přátelství, a ještě jméno mého bratra Jambavana zůstalo na některých místech. Můj lid, který se někdy nazývá slovem Yetti, byl také zapomenut. Odešli však do světa vyššího, mezi váš svět a svět učitelů. Zůstaly jen opice z legend starých časů. Jako by je upravili ti, kdo nařídili Rávanovi, aby mi ukradl syna.

...Ale Rávana to slíbil, a Anunnaki přivedli k jeho nohám poddané, a ze skalního paláce vytvořil nedobytnou citadelu. Rávana se nyní stal hrozným tyranem a brutálně zavraždil bývalé manžele svých zajatkyň, které přeměnil v konkubíny.

...A, ó hrůzo, děsivá černá vimana Rávany, která se jmenovala pušpaka, pronikla naše nebe. Modrý paprsek vystřelený z pušpaky vyrval mého syna z matčiných rukou a odnesl na vrchol, doslova jako zlomyslný orel kořist.“

Hanumanova chlupatá tvář zkameněla a oči pohasly. Po tváři se mu valily těžké slzy, odmlčel se i rozhostilo se mrtvé ticho.

„Udělal jsem, co jsem mohl,“ zašeptal najednou obr. „Ale syna se mi nepodařilo získat zpět... V Ajódhji zůstala z dob války Bháratovců pouze jedna vimana. Všechny byly spáleny nad těmi hradbami, kterým říkáte Mohendžodaro.

Moji přátelé, můj bratr, moji bojovníci z mého lidu za mnou přišli, aby se podělili o ztrátu a vydali se společně hledat mého syna.

Naše cesta vedla do Ajódhji. Šel jsem pro pomoc k příteli Rámovi, se kterým jsme kdysi společně odešli ze vzdálených severních zemí. Ale zmatek a hrůza byly na tvářích obyvatel té země. Všichni mluvili o Sítě, krásné ženě Rámy. Sám Ráma se mi vrhl do náruče a sdělil smutnou zprávu. Jeho žena byla ukradena. Ukradl ji sám Rávana na své černé pušpace, vyrval ji z terasy paláce, a to modrým paprskem jako mého syna.

Neodolal pokušení a při přeletu nad Ajódhjou unesl Sítu do svého harému.

Ale tady už letíme s Rámou na jeho vimaně do Lankapury. Mořská úžina se pro bojovníky stala překážkou. Když jsme však přelétali na vimaně, spatřili jsme ve vodě ten starobylý most a já jsem řekl, že ho postavíme znovu, abychom se dostali k Rávanovu domu. Rámova vimana by totiž naše vojsko nepojala.

A tam je Rávanova pevnost, zlověstně stojí jako věž černých démonů, a modré paprsky protínají oblohu. Ale dolů nedosáhnou, existuje pouze jediná cesta, jít pěšky, jít do války s Rávanou.

Na břeh jsme se vrátili s prázdnou.

Ráma přinesl poslední vadžru (starodávný přístroj a zbraň), která byla uchovávána od dob borejských. Vydávala bílé blesky, ale jak se ukázalo, už nedokázala zvedat kameny a pohybovat jimi.

A tehdy jsme její zvuk zesílili zpíváním mantry. A celá má armáda i armáda Rámy ten zvuk unisono začala zpívat... A řevem se vše otřásalo a ze skal padalo kamení. A opět jsme zpívali sto tisíce hlasy. A kameny se náhle staly lehkými. A házeli jsme je do vln a moře se stalo mělkým. A den za dnem, noc za nocí jsme zpívali unisono s vadžrou. A všichni jsme vláčeli kameny a kráčeli vpřed a vytvářeli před sebou cestu. Dokud jsme nedošli k onomu břehu. A našeho ducha posilovali bohové, jež zůstali v jiné dimenzi a, bohužel, nám nemohli pomoci tělesně...

Ale jsme u cíle, citadela je před námi. Obrovská hlava démona byla přistavěna k vrcholu skály pro zastrašení. Dole držely vchod ve „svých rukou“ dvě tlapy s drápy... Rávanovy přístavby k prastaré stavbě...

A bitva začala. Padlo mnoho statečných. Ale hle, ta brána je proražena, hlava je stržena a rozletěla se na kusy, a my jsme u cíle. A Ráma drží Rávanu pod krkem svou vadžrou a nařizuje, aby ho odvedl k jeho ženě a vydal mého syna.

Kam se poděla Rávanova pýcha. Plazí se před námi po kolenou, vždyť zná sílu zbraní bohů. Vede nás dolů po strmém schodišti. Za dveřmi jsou další dveře se vzorem kamene. A tady je cela, kde Síta strádá. Ale vida, už je v náručí svého manžela.

- Ale kde je můj syn? Popadl jsem Rávanu za ramena. Ze strachu ale mlčí. Pak jsem ho zvedl za zátylek a pohrozil, že ho shodím z útesu jeho ‚velké‘ citadely.

- Vrat' mi syna, křičel jsem a kameny se pohnuly...

- Nemůžu, zašeptal, dal jsem ho...

- Komu!? Kam!!!?

- ...bohům, zeptej se bhavagana Šivy. Nebyla to moje vůle, tvůj syn je se Šivou, zasyčel Rávana z posledních sil.

- U Šivy? Jak se opovažuješ lhát!!!

A tu se náhle objevil Šiva, ale byl nějak zvláštní. Už dlouho nepřišel do našeho světa, pomáhal jen zpovzdálí. Ale kupodivu mi dal sílu přijít sem, postavit most a spojit ostrov. Viděl jsem záři jeho rukou nad mořem, dával mi kameny a pomáhal mi je pokládat do vln...

A najednou zde stojí a chrání Rávanu. A železným hlasem mi říká: 'Jdi pryč, velmi potřebuji tvého syna, vzal jsem si svou oběť a ty jsi volný. Tvůj syn se stane otcem otce, otce mého národa. Část chlupatého masa byla potřebná pro stvoření člověka. Tvořím lidskou rasu novým způsobem. Dnes se narodil Adam!'

A pak mi došlo, že je to nějaký nesmysl. Velký Šiva tohle všechno nemůže dělat. Tak jsem sebral vadžru z Rámových rukou a namířil ji přímo na ‚Šivu‘, přímo do čela. A vtom se ozval blesk a... zvuk kovu. Přede mnou se objevila příšera s odporně šedou kůží a červenými oteklými víčky. Jeho oči jsou mrtvé a prázdné.

- Ty nejsi Šiva! zakřičel jsem na něj.

- Vrat' mi mého syna! Ty démone, ty zrůdo temnoty! Shoř v ohni!

A znovu mířím vadžrou a on mi hodí bezvládné tělo...

Můj syn je mrtvý. Zabili ho!!!!

A zase letí oheň a blesky a já ho zabijím - bušilo mi v hlavě. Je jedním z těch, kteří lhali našim vzdáleným předkům i předkům Rámy, je jedním z těch, kteří rozřezali naši Zemi a kteří ji zaplavili mořem, je tím, kdo kryje zlo a lže ve jménu bohů, on je tím, kdo zotročil celou Zemi. Je jedním z těch, kteří zničili starověké Atlanty a Borejce, kdo později strávil Bháratovce v jaderném ohni. A teď válka se Sinhálem. Opět byla prolita krev. A tisíce tisíc životů leží u jeho nohou, je to vrah, je to Hrůza, je to Dábel!!!... Ukradl mého syna, aby si nadělal otroky a stádo, aby ho lidské bezmyšlenkovitě uctívalo, jako Boha...

Pohasl však oheň vadžry, pohltila ho temnota, odešel do bezedné propasti černého tunelu, který se otevřel ve zdi. A to je vše... vadžra se stala železem... A není tu nic... tma zmizela, zeď se zabouchla a není tu ani náznak toho, že by tu byl průchod...

A Rávana mlčí doslova jako kamenná socha. Rozuměl všemu... Pochopil, jak těžká je nyní jeho karma. Došlo mu, že se mýlil, že byl oklamán, ale sám se klamal, kupující si lichotky, sám to všechno udělal, sám...

V černém zármutku jsem vyšel na světlo, drže v náručí tělo svého syna... Vzali si z něj kousek, lepili svá monstra, vytvářeli nové otroky, oni - Anunnaki z Nibiru, vládci temnoty.

Najednou tam vidím stát přízračný stín. „Otče, víš, že vůbec nemůžu umřít... Je to jen tělo... Jsem naživu, jsem tady, naši učitelé jsou tady, ještě tisíckrát se vrátím a setkáme se...“

Hanuman opět zmlkl a jeho oči ožily jasným ohněm. „Vím, že jsme se setkali...“ řekl, „jsme teď spolu a společně s nimi stále válčíme, s černými pohlcovači světů. A dokud bude síla, budeme bojovat, a až síla nebude, budeme bojovat také, protože jsme věční, vůbec nás nemohou zabít... vůbec vás nemohou zabít... Je to jen tělo, jak tehdy řekl můj syn. Ale oni nejsou věční, protože nemají ducha, ale jenom želízko, čip, jak vy říkáte, na kterém je zapsána informace. A želízko, ať je jakkoli silné, je hmotné, a tudíž konečné. Boj ještě neskončil, a vítězství bude naše!

Nu a Rávana... Ten bude ještě dlouho putovat v lidských tělech a čistit svou karmu. Má svou vlastní cestu... Jednoho dne i on najde klid...“ promluvil chlupatý obr a... zmizel ve zdi Chrámu. Slunce už sem proniklo a osvětlilo starobylé fresky. Zde je krásná Síta, tady je mocný Hanuman, udatný Ráma, strašlivý Rávana...

A kdesi daleko se tyčí nedobytná pevnost, jejíž historie byla dávno zapomenuta ve shonu života jejích následných majitelů, kteří na její zdi načmárali svá jména...

Zapsala Valeria Kolcova 21.07.2017